

عنوان مقاله:

مطالعه تاثیرات متقابل نگارگری ایرانی از نقاشی اروپا در عصر صفوی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

ندا آقازاده - دانشجوی کارشناسی ارشد ارتباط تصویری، موسسه آموزش عالی معماری و هنر پارس

خلاصه مقاله:

نگارگری هنرمندان مسلمان ایرانی، متأثر از حکمت و اندیشه اسلامی، و در پی به نمایش گذاشتن زیبایی و روایت گری بوده است. این در حالی است که برخلاف نگارگری ایرانی، نقاشی غرب در خدمت شمایل نگاری قرار گرفته است. بنابراین، شخصیت پردازی در نگارگری سنتی ایران در عین منحصر به فرد بودن، براساس الگوهای مشخصی ترسیم می شده اند. سه موضوع نگارگری ایرانی عبارت از، بزمی، رزمی و مذهبی می باشد، که در هر سه روایت، انسان ها در سیمای غیرواقع گرا به ترسیم درآمده اند، از سویی شخصیت پردازی در نگارگری سنتی ایران متناسب با عوامل گوناگون اجتماعی، متفاوت بوده است. در پژوهش حاضر به اختصار به تحولات شاخص اجتماعی دوره صفوی، پرداخته شده است و تاثیرات عمده آن، بر شخصیت پردازی در نگارگری ایرانی، مورد بررسی قرار گرفته است. نگارگران ایرانی، ضمن رعایت اصول تصویرگری و بهره گیری از اساطیر، نمادها و الگوهای کهن، همچنین اصولی همانند پرسپکتیو مقامی، سبک شخصی خود را در شخصیت پردازی تجربه می کردند. با رواج گرایش به هنر غربی، به مرور زمان اصول شخصیت پردازی سنتی نادیده گرفته شد و این هنر به سوی شخصیت پردازی واقع گرایانه تغییر مسیر داد. این پژوهش، با روش تحلیلی توصیفی و با رویکرد مقایسه ای شخصیت پردازی در نگارگری ایران عهد صفوی و نقاشی غربی و روش گردآوری اطلاعات نیز به صورت کتابخانه ای بوده است. این پژوهش کوشید است، تا تحولات نگارگری عصر صفوی را به موازات تحولات سیاسی، اجتماعی آن عصر مورد بحث و بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

ایران، نگارگری، نقاشی غرب، دوره صفوی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1613512>

